

bejdet saa meget hurtigt, maaske ikke en Gang til Rigsdagen træder sammen til Efteraaret.

Under disse Forhold maa der sikkert blive Grund til at spørge: Skulle vi saa lade Statsbanens Funktionærer sejle deres egen Sø? eller skulle vi søge at gøre noget for dem? Den højtærede Minister har jo nu søgt at gøre noget for dem ved Fremsettelsen af det Forslag, der nu er til Behandling. Dette Lovforslag er jo fra visse Sider betegnet som en Umulighed, medens det fra andre Sider er hilst med Glæde. Jeg vil indrømme, at jeg kan neppe indse, at der er nogen Grund til at fremme dette Forslag i nærværende Samling. Vi bør i alt Fald snart komme til en Afslutning med Kommissionens Arbejde, og først naar Kommissionens Betænkning foreligger, vil det rette Tidspunkt være kommet til at optage en Forhandling om Lønningsforholdene, Ordningen af Taksterne, og hvad mere der vedrører Statsbanedriften. Jeg kan derfor fuldt ud sympatisere med dem, der mene, at, som Forholdene nu stille sig, vil det være utidigt at begynde et Arbejde paa en endelig Revision af Statsbanefunktionærernes Lønninger.

Dermed er dog ingenlunde fra min Side sagt, at der slet ingen Ting skal gøres for Øjeblikket. Jeg mener, at der bør gøres noget alligevel, og jeg vilde nødig, at det skulde komme til at se saaledes ud for Befolkningen, at der var to Partier i Rigsdagen, der havde et varmt Hjerte for de lavtlønnede Statsfunktionærer, medens der var et eller to andre Partier, som saa med Ligegyldighed paa dem. Ved at læse, hvad Bladene sige, kunde det faa Udseende af, at det var det ministerielle Højre og Socialdemokraterne, der havde det varmeste Hjerte for de lavest lønnede Statsfunktionærer, medens Venstre forholdt sig ligegyldigt paa det Omraade. Jeg tror, at vi, der se Forholdene paa nært Hold og kende de enkelte Individer, komme til et andet Resultat, end man mulig kan komme til ude i Landet. Jeg er i alt Fald kommen til det Resultat, at Sagen stiller sig saaledes, at det i Øjeblikket er det ministerielle Højre og Socialdemokraterne, der raabe højest; men om det er et Bevis paa, at de have det varmeste Hjerte

for de daarligst stillede Funktionærer, det er ganske vist noget helt andet. Det kunde være, at de, der se noget anderledes paa Sagen, have en lige saa stor Interesse og lige saa varmt et Hjerte for denne Sag som de Herrer, der — maaske med den personlige Fordel for Øje ved Valgene at kunne vinde Stemmer — nu raabe højest (*K. M. Klausen*: Vi faa jo hemmelig Afstemning). Det ærede Medlem siger, at vi faa hemmelig Afstemning, men under alle Omstændigheder venter man jo, at de Vælgere, man staar i et godt Forhold til, skulle give en deres Stemme, hvad enten det er ved en offentlig Stemmeafgivning eller ved en hemmelig Afstemning, og dersom jeg tænker, at en Mand er min Modstander, vil han være det lige saa vel ved den hemmelige som ved den offentlige Afstemning, saa det ser jeg ikke kan øve nogen Indflydelse paa vor Stilling.

Men hvad jeg ønsker at sige her, er dette, at jeg haaber, at de Partier, der nu synes at se mere ædruelige paa Sagen og ikke synes at have et saa varmt Hjerte for de Statsfunktionærer, der er Tale om, som dem, der nu raabe højest, maatte gøre, hvad der i Dag er fremhævet fra flere Sider, nemlig vise i Gerningen, at de have de lavest lønnede Funktionærers Vel for Øje ved at gøre noget for at forbedre deres Lønninger. Jeg mener nu ikke, at vi her bør stille Hensynet til, hvad Statskassen kan yde eller ikke, i første Række, det gør man jo ikke paa andre Omraader, og det bør man heller ikke gøre her. Naar vi se paa en almindelig Arbejder paa Landet, saa nytter det jo ikke, at en Arbejdsgiver siger til ham: Jeg er en fattig Mand, du kommer derfor til at arbejde for en lille Løn for mig. Vi vide alle, at en Arbejder dertil vil svare: Jeg vil have for mit Arbejde, hvad det er værd, og jeg kan ikke tage Hensyn til, om du er rig eller fattig, Telegrafvæsenet har aldrig kunnet bære sig, men da vi for nogle Aar siden ordnede Telegraffunktionærernes Lønningsforhold, var der aldeles ingen Tale om, at de af den Grund skulde lønnes daarligere end Statens øvrige Funktionærer. Nej, hvad det gælder om, er at lønne Arbejderne paa en forsvarlig Maade i Forhold til det Arbejde, de udføre, og saaledes at de Løn-